

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. november 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. május 20. napján kihirdetett **14.B.337/2015/45.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét **1.483.662.- (egymillió-négyszáznyolcvanháromezer-hatszázhatvankettő) forintra felemlí,** egyben a bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy megállapítja, hogy a vádlott 2016. május 19. napjáig volt előzetes fogvatartásban.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **6.900.- (hatezer-kilencszáz) forint** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés d) pont] és ezért 8 év szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2014. augusztus 25. napjától 2016. május 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és egy része megsemmisítését, más része a sértettnek, míg további részének a vádlottnak való kiadását rendelte el.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 1.483.662.-Ft bűnügyi költségből 352.092.-Ft bűnügyi költség megfizetésére, míg a fennmaradó 1.131.570.-Ft vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása és a teljes bűnügyi költségben való marasztalása, valamint a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.388/2015/3-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést

azzal a kiegészítéssel tartotta fenn, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának súlyosítását is indítványozta. Az első fokú ítéletben felsorolt bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az ítélet megváltoztatását és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, valamint a vádlott további 1.131.570.-Ft bünyügyi költség megfizetésére kötelezését, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezését azzal egészítette ki, hogy eltérő minősítés megállapítását, az emberölés büntette kísérletének különös kegyetlenséggel történt elkövetése minősítésének mellőzését, valamint eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozat megállapítását indítványozta.

A vádlott felmentésére irányuló fellebbezése indokolásául előadta, hogy a vádlott nyomozás során tett beismerő vallomásra önmagában nem lehet alapozni a tényállást és a sértett, valamint 1. sz. tanú tanúvallomásai a vádlott beismerő vallomását nemhogy erősítik, hanem inkább gyengítik.

A jogi minősítés kapcsán kifejtette, hogy nem állapítható meg a különös kegyetlenséggel történt elkövetés a paplan felgyújtása esetén, illetve a vádlottnak a sértett életének kioltására irányuló eshetőleges szándékára sem lehet következtetni a megállapított tényállás, illetve a távoli kísérlet alapján.

A büntetés enyhítése kapcsán nyomatékkal indítványozta enyhítő körülményként figyelembe venni a vádlott büntetlen előéletét.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védője által előadottakhoz és hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt.

Az ítélet tábla kizárólag a Szegedi Fellebbviteli Főügyészségnek a vádlott további bünyügyi költség megfizetésére kötelezése érdekében bejelentett fellebbezését találta alaposnak, egyebekben mindkét irányú fellebbezést alaptalannak ítélte.

Az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezések folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítélet tábla az ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Eljárási szabályt sértett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a 2016. február 9. napján tartott tárgyaláson, miután a Be. 292. § (2) bekezdése alapján a vádlott távollétében hallgatta ki sértett tanút, ezt követően a jegyzőkönyv tanúvallomást tartalmazó részét - a Be. 247. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére - nem ismertette a vádlott számára.

Az ismertetés elmaradásával a vádlott védekezéshez való joga sérült. Ugyanakkor a 2016. április 26. napján tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság ismertette a nyomozás során a sértett által tett feljelentésről készült jegyzőkönyvet (nyomozati iratok 61.- 65. oldal), illetve a sértett helyszíni kihallgatásáról készült jegyzőkönyvet (nyomozati iratok 439.- 485. oldal), amelyekre a vádlott észrevételeket tehetett. Erre, valamint arra is figyelemmel, hogy sem a vádlott, sem pedig a védője nem kérték az adott jegyzőkönyvi rész ismertetését, ezért az ismertetés elmaradásának sem az ügy érdemére, sem az eljárásra lényeges kihatása nem volt, így azt az ítélet tábla kizárólag megállapította.

Az elsőfokú bíróság eleget tett tényállás-felderítési feladatának a vád elbírálásához szükséges körben és mértékben. További bizonyításnak helye nem volt, az arra jogosultak bizonyítási indítványt nem is terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve széleskörű bizonyítást vett fel és annak során a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte és mérlegelte. Indokolási kötelezettségének eleget téve logikus és az iratoknak megfeleltethető részletes magyarázatát adta annak, hogy miért a vádlott 2014. augusztus 25. napján, valamint a 2014. augusztus 26. napján, a helyszíni kihallgatásán tett részletes beismerő vallomását, valamint az azt alátámasztó a sértett, 2., 3., 4., és 5. sz. tanúk vallomásait, illetve a helyszíni szemle jegyzőkönyveit, valamint az igazságügyi tűzvédelmi és orvosszakértői véleményeket fogadta el a tényállás megállapítása során.

A bizonyítékok értékelése és az alapján a bizonyítás eredményének a megállapítása az elsőfokú bíróság feladata [Be. 78. § (3) bek.]. Az iratszerű és logikus érveléssel elfogadott bizonyítékokra alapított tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó és ezen keresztül a vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú ítélet tényállása teljes egészében megalapozottnak bizonyult és a felülbírálat alapját képezte.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Így arra, hogy a vádlott öngyújtóval meggyújtotta a sértett ágyneműjét és miután látta, hogy a takaró égni kezd, parázslík és füstöl, akkor kijött a lakásból majd az udvarról is. Azt a folyamatot, amely külső beavatkozás nélkül a sértett halálához vezethetett, a vádlott indította el. Annak, hogy a tűz nem terjedt tovább, az volt az oka, hogy a sértett felébredt arra, hogy a kutyája nyüszített és kezét rángatta, ekkor félrehúzta az ágyneműt és az ágya mellé készített pohárban lévő vizet ráöntötte az izzó takaróra.

A vádlott cselekményének jogi minősítése is törvényes, és helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban, hogy a vádlott hirtelen keletkezett dühtől vezérelve határozott úgy, hogy a sértettet megöli és a sértetten lévő takarót a lábánál meggyújtotta. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem foglalt egyértelműen állást abban a kérdésben, hogy a vádlott egyenes vagy eshetőleges szándékkal kísérelte meg a sértett életét kioltani.

Az első fokú ítélet 17. oldal 2. bekezdésének 1. sorában testi épség veszélyeztetésére irányuló szándéokra tett megállapítást, amely helyesen élet kioltására irányuló szándék, és amelyre a vádlottnak a cselekményt megelőzően tett kijelentéseiből és abból kellett következtetni, hogy feldühödve azt kívánta, hogy a sértett „pusztuljon el”, majd a mélyen alvó sértettre gyújtotta az ágyneműt és a helyszínt elhagyta Mindezek alapján a másodfokú bíróság a jogi indokolást azzal egészítette ki, hogy a vádlott az élet kioltására irányuló egyenes szándékkal kísérelte meg megölni a sértettet. E körben pedig nem osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy a vádlott eshetőleges szándékkal követte el az ölési cselekményt.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint elsődlegesen a füstmérgezés károsíthatta volna a sértett szervezetét, azonban a tűz esetleges továbbterjedésével a fulladásos halál bekövetkezte előtt akár I., akár II. fokú égési sérüléseket is elszenvedhetett volna a sértett. A sértett testét közvetlenül fedő takarót meggyújtó vádlott tudata egyértelműen kiterjedt a halálos eredmény ilyen formában való bekövetkeztére, s abba belenyugodott. A tűzhalál, illetve az égési sérülések elszenvedésével együtt járó halál pedig a következetes bírói gyakorlat szerint olyan rendkívüli szenvedésérzettel járó halál (BH1995.449., BH1984.345.), amely megfelel a különös kegyetlenséggel való elkövetés

fogalmi ismérveinek. Erre figyelemmel helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő és büntetendő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének.

Mindezekre figyelemmel az eltérő minősítésre irányuló fellebbezés eredményre nem vezetett.

Osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját az előre kitervelten, illetőleg aljas indokból történt emberölés megállapíthatóságának kizártságával kapcsolatban is.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket az ítéletábra azzal helyesbítette, illetőleg egészítette ki, hogy a befejezett távoli kísérletet értékelte enyhítő körülményként. Befejezett a kísérlet, mivel a vádlott a maga részéről mindent megtett az elkövetési magatartás kifejtése során, a halálos eredménnyel járó oksági folyamat el is indult, ugyanakkor távoli, miután a sértett még csak sérülést sem szenvedett el (Kúria 56. számú BKv. III/1. pont). További enyhítő körülmény a bűncselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb idő, illetve kisebb nyomatékka az, hogy a vádlott a nyomozás elején - a tényállás alapjául szolgált - a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett, azonban kisebb nyomatékka, miután azt a vádlott később megváltoztatta. A súlyosító körülmények között kizárólag az élet elleni (és nem az élet és testi épség elleni) bűncselekmények országos és helyi szintű elszaporodottságát értékelte ekként.

Az így helyesbített bűnösségi körülmények figyelembe vétele mellett osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a Btk. ún. enyhítő rendelkezése alkalmazhatóságára vonatkozó álláspontját azzal, hogy annak jogszabályi alapja helyesen a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontja.

Az alkalmazandó büntetési tételkeret a vádlott esetében 10 évtől 20 évig, vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés. Az említett enyhítő rendelkezés figyelembe vételével legkevesebb 5 évi szabadságvesztés a büntetési tétel alsó határa. Az elsőfokú bíróság által a vádlottal szemben kiszabott 8 év szabadságvesztés olyan mértékű büntetés, amelynek a lényeges súlyosítása nem szükséges a figyelembe vett bűnösségi körülmények alapján, ugyanakkor annak enyhítése sem kerülhetett szóba. Így a büntetés súlyosítására, illetve enyhítésére irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak az ítéletábra, mint ahogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának súlyosítására irányuló fellebbezést sem.

A vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre és arra figyelemmel, hogy a sértettet korábban már többször, mással együtt is bántalmazta, és jelen ügyben azon -téves- tudatban követte el a bűncselekményt, hogy a sértett gyermeket vár, nem találta alaposnak az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására irányuló védői indítványt sem, és törvényes a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja szerinti fegyház végrehajtási fokozat alkalmazása.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetés helyszínén feltalált cigarettavégek és öngyújtó vonatkozásában beszerzett szerológus szakértői vélemény kapcsán felmerült 1.131.570.-Ft bűnügyi költség vonatkozásában úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli. E körben tévesen hivatkozott a Szegedi Ítéletábra Bf.II.334/2015/12. számú határozatára, valamint a BH2000.433. és BH2001.458. számú eseti döntésekre, amelyek a jelen esettől eltérő tartalmúak voltak. Az előbbi két esetben a terheltek végig beismerő vallomást tettek és ezért volt szükségtelen a szakvélemény beszerzése, míg az utóbbi esetben az elrendelt szakértői vizsgálat bármilyen eredménnyel is járt volna, semmiképpen nem vitte volna előbbre a büntetőeljárás menetét. A jelen eljárásban a szerológus szakértői vélemény beszerzése indokolt volt, miután a vádlott gyanúsítottként két alkalommal tett beismerő vallomását követően 2014. augusztus 27. napjától kezdődően már tagadta a bűncselekmény elkövetését, így azt is, hogy a helyszínen járt. Erre figyelemmel szükséges volt a 2015. május 4.

napján elrendelt szerológus szakértői vizsgálat elrendelése, és így indokoltan merült fel az azzal kapcsolatos bünygyi költség. Erre figyelemmel az ítéltábla a bññsnek kimondott vádlottat kötelezte a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a további 1.131.570.-Ft, mindösszesen 1.483.662.-Ft bünygyi költség viselésére.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és miután az elsőfokú ítélet további rendelkezései törvényesek, ezért egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy megállapította, hogy a vádlott 2016. május 19. napjáig volt előzetes fogvatartásban. Így helyes ugyanis a törvényszék azon rendelkezése, hogy a szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2014. augusztus 25. napjától 2016. május 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során eredménytelenül fellebbezett váltottat a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a kirendelt védője díjával kapcsolatban felmerült bünygyi költség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2016. november 3. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.526/2016/9. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.337/2015/45. számú ítélete a jelen ítéletbe foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. november 3.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke